

hvis han overhovedet var et æret Medlem den Gang, for det er vistnok en Snes Aar siden — havde holdt et Foredrag om tvungen Folkeforsikring. Det er en gammel Yndlingstanke hos ham, og han har fuldkommen Ret til at nære en saadan Yndlingstanke og arbejde hele sit Liv for dens Gennemførelse. Det har ogsaa ført til, at Venstre efter Systemskiftet satte den paa Dagsordenen først i 1901, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, gennem et Forslag om et Udvalg til at behandle Sagen, og det blev i 1903 til en Kommission. Denne Kommission arbejdede saa fra Sommeren 1903 til Juletid 1914, altsaa i omtrent 12 Aar, og saa kom Betænkningen. Nu har det ærede Medlem talt om et Flertal i denne Kommission, som foreslog tvungen Folkeforsikring med et Bidrag fra det 18de til det 33te Aar paa 24 Kr. om Aaret pr. Mand, 48 Kr. for Mand og Hustru, hvorefter de, naar de blev Invalidere, skulde kunne faa et forholdsvist lille Beløb eller, naar de blev 65 Aar, skulde kunne faa et forholdsvist lille Beløb som Rente. Han har talt om det som Flertallets Forslag. Det er ikke ganske korrekt, Forslaget blev stillet af 9 Medlemmer af Kommissionen, men den rummede oprindelig 19. Der var ganske vist ikke saa mange, da den afsluttede sit Arbejde, men det var, fordi man uden egentlig Ret havde undladt at besætte nogle afdøde eller udgaaede Medlemmers Pladser. Det ærede Medlem talte om, hvorfor denne Kommission arbejdede saa længe, og han fandt en rent ydre og tilfældig Omstændighed som Grund dertil, nemlig en dum Bestemmelse ved Kommissionens Nedsættelse, der gik ud paa, at naar Medlemmerne ikke længere var Medlemmer af Tingene, skulde de træde ud. Det er sikkert ikke denne lille ydre Omstændighed, der har gjort, at dette Arbejde blev saa overordentlig langvarigt, selv i danske Kommissioners Historie ganske overordentlig langvarigt. Grunden er sikkert den, at jo mere den Tanke, som det ærede Medlem fra Veringe interesser sig saa stærkt for, den tvungne Folkeforsikring, blev overvejet, og jo mere den sociale Lovgivning skred frem her som i alle Lande, des mere viste denne Tanke sig i Virkeligheden uigennemførlig, i hvert Fald i et Land som vort, og med hele vor Fortid paa dette Omraade. Derfor blev der i Virkeligheden heller ikke dannet et egentligt Flertal, kun 9 Medlemmer sluttede sig om Forslaget.

I Gaar var det ærede Medlem (Jen-

sen-Sønderup) — ikke paa egne Vegne, men paa sit Partis Vegne — i Virkeligheden ved at opgive den tvungne Folkeforsikring. Den højtærede Indenrigsminister læste Venstres sidste Arbejdsprogram af 1916 op, og deri er den Tanke i Virkeligheden opgivet. Det ærede Medlem søgte med stor Anstrengelse at gøre gældende, at hans Forslag, disse 9 Kommissionsmedlemmers Forslag, var et Forslag om Invaliditetsrente og for saa vidt ikke kom Alderdomsunderstøttelse eller -forsørgelse eller Alderdomsrentespørgsmaalet ved. Han vilde ligesom skille disse to Spørgsmaal ad. Han vilde sige, at man kan være Tilhænger af tvungen Folkeforsikring for Arbejdsinvaliditets Vedkommende, men det kommer ikke det ved, hvordan man stiller sig til Spørgsmaalet om Alderdommen. Det har naturligvis det ærede Medlem Ret i. Vi kunde godt have indbragt to Lovforslag her. Vi kunde have indbragt et Lovforslag om Forbedring af Alderdomsunderstøttelsen — deri har ogsaa den højtærede Indenrigsminister Ret — og et andet Lovforslag om Invaliditetsunderstøttelsen, og jeg glædede mig for saa vidt over den Adskillelse, det ærede Medlem der gjorde. Dermed skilte han paa en Maade sit Parti ud fra Ansvar for Bestræbelserne for at afskaffe den nuværende Alderdomsunderstøttelse. Og han gik videre, han skilte sig fra Medansvaret for en hel Række Enkeltheder i den Betænkning, der er afgivet af 9 Medlemmer af Kommissionen. Han vilde, sagde han, ikke hænges for enhver Enkelthed deri, han vilde ikke godkende alle Enkeltheder. Alene af den Grund synes jeg, at det ærede Medlem fra Veringe og hans Parti maa være os Forslagsstillere taknemmelige for, at vi overhovedet har givet Anledning til denne Debat, netop, som han fremhævede, nogle faa Maaneder før Valget, hvor det er af stor Vigtighed, at Vælgerne bliver saa klare som muligt over Partiernes og de enkelte Politikeres Stilling til de store Spørgsmaal, som bevæger Vælgernes Interesser.

Men, fortsatte det ærede Medlem (Jensen-Sønderup), ganske vist maatte de Tanker, han havde om Invaliditetsrente, medføre, at den nuværende Alderdomsunderstøttelse blev skudt ud; naar vi fik en saadan Arbejdsinvaliditetsrente, en saadan tvungen Folkeforsikring, som han vilde, maatte det medføre, at den nuværende Alderdomsunderstøttelse blev skudt til Side og forsvandt, ellers vilde de gamle blive stillet ugunstigere end Arbejdsinvaliderne, det sagde det ærede Medlem i Gaar.